Publicatieblad
van de Europese Unie

NL
C-serie

C/2025/6227

17.11.2025

MEDEDELING VAN DE COMMISSIE

voor meer transparantie en goed bestuur bij de toewijzing van vangstmogelijkheden door de lidstaten: een vademecum over de toepassing van de artikelen 16 en 17 van Verordening (EU) nr. 1380/2013 inzake het gemeenschappelijk visserijbeleid

(C/2025/6227)

1. INLEIDING

De vangstmogelijkheden bieden een gekwantificeerd wettelijk recht om te vissen ([1]) en zijn van essentieel belang voor een duurzaam beheer van een gemeenschappelijke natuurlijke hulpbron die bij overbevissing kan worden uitgeput. Wanneer de lidstaten de hun ter beschikking staande vangstmogelijkheden toewijzen, moet dit gebeuren in overeenstemming met hun verantwoordelijkheid om een gemeenschappelijke gedeelde natuurlijke hulpbron te beheren en in stand te houden. Tegelijkertijd moeten de visbestanden worden beheerd op een manier die strookt met de doelstellingen om voordelen op economisch en sociaal gebied en op het gebied van werkgelegenheid te realiseren. Bovendien zullen — zoals in het Europees oceaanpact ([2]) wordt benadrukt — een gezonde oceaan en regeneratieve praktijken bijdragen tot het behoud van bestaansmiddelen, met name in kustgemeenschappen, en tot voedselzekerheid, ook voor toekomstige generaties.

Een objectieve en transparante toewijzing van nationale vangstmogelijkheden waarborgt de gelijke behandeling van vissers, bouwt vertrouwen op onder belanghebbenden en bevordert het duurzame gebruik van hulpbronnen en de bescherming van het mariene milieu, waarvan visbestanden en uiteindelijk de visserij afhankelijk zijn om te gedijen. Transparante toewijzing kan ook helpen conflicten tussen exploitanten, vloten of segmenten te voorkomen. De toewijzing van vangstmogelijkheden kan ook worden gebruikt om nieuwe uitdagingen aan te pakken en om vissersvaartuigen ertoe aan te zetten selectief vistuig in te zetten. Op deze manier worden duurzamer gedrag en duurzamere oplossingen aangemoedigd en beloond.

In de mededeling van de Commissie van 2023 over de werking van de GVB-verordening ([3]) werd — in het kader van de verbetering van het bestuur van het GVB — benadrukt dat goed bestuur ook afhankelijk is van meer transparantie. Er werd gewezen op het vereiste van artikel 17 van Verordening (EU) nr. 1380/2013 inzake het gemeenschappelijk visserijbeleid ("GVB-verordening") ([4]) dat de lidstaten bij de toewijzing van vangstmogelijkheden gebruik moeten maken van transparante en objectieve criteria van onder meer ecologische, sociale en economische aard. In de mededeling van 2023 werd ook bevestigd dat de Commissie vastbesloten is samen te werken met wetenschappelijke instanties en met de lidstaten om de transparantie van die criteria en de conformiteit ervan met de GVB-bepalingen verder te beoordelen en te waarborgen. Het was de bedoeling het gebruik aan te moedigen van criteria die duurzame visserijpraktijken kunnen bevorderen en kleinschalige en kustvissers kunnen ondersteunen, die goed zijn voor bijna 75 % van alle in de EU geregistreerde vissersvaartuigen en voor bijna de helft van alle werkgelegenheid in de visserijsector.

In navolging van die verbintenis moedigt de Commissie de lidstaten met deze mededeling aan om op vier verschillende manieren actie te ondernemen om goed bestuur te verbeteren met betrekking tot de toewijzing van vangstmogelijkheden: 1) meer transparantie en informatie; 2) billijkheid; 3) waarborging van de nauwkeurigheid van de verstrekte informatie; en 4) gepastheid van de toewijzingsmethoden.

([1]) Overeenkomstig de definitie in artikel 4, punt 32, van Verordening (EG) nr. 1224/2009 van de Raad, de controleverordening: ""vangstmogelijkheid": een gekwantificeerd legaal recht om te vissen, in termen van vangsten en/of visserijinspanning". Het wettelijk recht om te vissen, omvat eventueel ook technische en geografische beperkingen met betrekking tot hoe, wanneer en waar visserijactiviteiten mogen plaatsvinden.

([2]) Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement, de Raad, het Europees Economisch en Sociaal Comité en het Comité van de Regio's — Het Europees oceaanpact. COM(2025) 281 final. https://eur-lex.europa.eu/legal-content/NL/TXT/PDF/?uri=CELEX:52025DC0281. Punt 4 Bescherming en versterking van kustgemeenschappen.

([3]) "Het gemeenschappelijk visserijbeleid vandaag en morgen: een Visserij- en oceaanpact voor duurzaam, wetenschappelijk onderbouwd, innovatief en inclusief visserijbeheer", COM(2023) 103 final (als onderdeel van het bredere visserij- en oceaanpakket). https://eur-lex.europa.eu/legal-content/NL/TXT/?uri=CELEX:52023DC0103.

([4]) Verordening (EU) nr. 1380/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 11 december 2013 inzake het gemeenschappelijk visserijbeleid, tot wijziging van Verordeningen (EG) nr. 1954/2003 en (EG) nr. 1224/2009 van de Raad en tot intrekking van Verordeningen (EG) nr. 2371/2002 en (EG) nr. 639/2004 van de Raad en Besluit 2004/585/EG van de Raad (PB L 354 van 28.12.2013, blz. 22).

In deze mededeling worden de lidstaten ook verzocht stil te staan bij de systemen en methoden die zij momenteel gebruiken bij de toewijzing van vangstmogelijkheden, om duurzame visserijpraktijken te bevorderen en kleinschalige en kustvissers te ondersteunen.

De bijlage bij deze mededeling ("vademecum over de toewijzing van vangstmogelijkheden door de lidstaten") bevat de bevindingen van de Commissie met betrekking tot de toepassing van de artikelen 16 en 17 van de GVB-verordening, rekening houdend met de betrokkenheid en de feedback van de lidstaten en belanghebbenden ([5]). De bijlage bevat ook richtsnoeren voor de uitvoering van die artikelen wanneer de lidstaten vangstmogelijkheden toewijzen aan vaartuigen die hun vlag voeren.

2. DUIDELIJKERE INFORMATIE OVER TOEWIJZINGSMETHODEN: MEER TRANSPARANTIE

Op grond van artikel 16, lid 6, van de GVB-verordening moeten de lidstaten de Commissie in kennis stellen van de methoden die zij gebruiken om hun vangstmogelijkheden toe te wijzen aan vaartuigen die hun vlag voeren. Deze rapportageverplichting is belangrijk met het oog op transparantie ([6]) en is noodzakelijk voor de Commissie en de lidstaten om trends en prestaties te monitoren.

Uit de praktijk is echter gebleken dat de lidstaten de Commissie op verschillende manieren, met uiteenlopende frequenties en volledigheid, op de hoogte hebben gebracht. Derhalve is het moeilijk om een duidelijk beeld te krijgen van de huidige toewijzing van vangstmogelijkheden voor bepaalde bestanden, vloten en regio's. Daarom worden de lidstaten in de bijlage bij deze mededeling verzocht een bepaalde minimumhoeveelheid informatie op te nemen wanneer zij overeenkomstig artikel 16, lid 6, verslag uitbrengen aan de Commissie.

Bovendien is meer transparantie ten opzichte van belanghebbenden van cruciaal belang voor goed bestuur. De lidstaten worden daarom aangemoedigd de belanghebbenden informatie te verstrekken over de methoden die zij gebruiken om vangstmogelijkheden toe te wijzen, de gehanteerde criteria overeenkomstig artikel 17 van het GVB, het gewicht dat aan elk criterium wordt toegekend en de motivering voor dat gewicht.

De lidstaten moeten erover waken dat de gebruikte methoden en criteria voldoen aan de vereisten van de GVB-verordening (voornamelijk artikel 17). De Commissie verzoekt de lidstaten derhalve na te gaan of deze naleving naar behoren tot uiting komt in de gerapporteerde informatie: i) Toont de verstrekte informatie de transparantie en objectiviteit van de criteria aan? ii) Is de weging van ecologische, sociale en economische criteria duidelijk omschreven? iii) heeft die informatie betrekking op alle toegewezen vangstmogelijkheden?

3. TOEWIJZING VAN VANGSTMOGELIJKHEDEN TER BEVORDERING VAN DUURZAME VISSERIJPRAKTIJKEN EN TER ONDERSTEUNING VAN KLEINSCHALIGE EN KUSTVISSERS

De opzet van het toewijzingssysteem door de lidstaten is belangrijk om het in overeenstemming te brengen met de doelstellingen van het GVB om de duurzaamheid van de visserijactiviteiten te waarborgen en voldoende flexibiliteit te behouden om de visserijsector van de EU in staat te stellen zich aan te passen aan opkomende uitdagingen.

Uit de door de Commissie verzamelde en door het Wetenschappelijk, Technisch en Economisch Comité voor de visserij (WTECV) geanalyseerde informatie blijkt dat er aanzienlijke verschillen zijn in de gerapporteerde toewijzingsmethoden en het gebruik van criteria van onder meer ecologische, sociale en economische aard.

De Commissie erkent dat het de verantwoordelijkheid van de lidstaten is om te beslissen over de toewijzingssystemen die zij gebruiken en dat zij bevoegd zijn om de respectieve wegingsfactoren vast te stellen voor de ecologische, sociale en economische criteria die zij kiezen. Gezien de diversiteit van de sector en de visserij in de lidstaten, is het duidelijk dat een uniforme aanpak geen geschikte oplossing zou bieden.

De lidstaten zijn met name niet verplicht vangstmogelijkheden toe te wijzen aan de meest duurzame visserijpraktijken of aan kleinschalige vissers.

([5]) Meer informatie over feedback is te vinden in de documenten waarnaar in de bijlage wordt verwezen, voornamelijk de verslagen 20-14, 22-14 en 23-17 van het Wetenschappelijk, Technisch en Economisch Comité voor de visserij (WTECV).

([6]) Overeenkomstig de mededeling van 2023, "Het gemeenschappelijk visserijbeleid vandaag en morgen" (COM(2023) 103 final): "Deugdelijk bestuur vergt ook meer transparantie". https://eur-lex.europa.eu/legal-content/NL/TXT/PDF/?uri=CELEX:52023DC0103.

De Commissie moet echter beoordelen of deze toewijzingsmethoden in overeenstemming zijn met de doelstellingen van het GVB.

In dit verband wijst de Commissie op de geest van artikel 17, zoals weergegeven in overweging 33 van de GVB-verordening: "Lidstaten bevorderen verantwoorde visserij door de marktdeelnemers te stimuleren die het milieu tijdens de visserijactiviteiten het minste schade toebrengen en de samenleving de grootste voordelen opleveren."

Op basis van de antwoorden op de vragenlijsten en de raadplegingen van belanghebbenden heeft de Commissie een neiging tot inertie vastgesteld in de wijze waarop de vangstmogelijkheden door de lidstaten worden toegewezen. Onder meer lijken sommige van de gerapporteerde methoden geen adequaat antwoord te bieden op opkomende uitdagingen waarmee de EU-visserij wordt geconfronteerd.

Dit is met name het geval voor kleinschalige kustvissers, die in het algemeen zwaarder worden getroffen door uitdagingen ([7]), zoals de energiecrisis, natuurlijke schommelingen van bestanden (overvloed en spreiding), concurrentie om het gebruik van de mariene ruimte, klimaatverandering, aantasting van het mariene milieu, invasieve soorten of oneerlijke concurrentie door illegale, ongemelde en ongereglementeerde visserij (IOO-visserij).

De Commissie erkent de belangrijke rol van kleinschalige kustvisserij, die bijna 70 % van de vissersvloot in de EU uitmaakt. Zij legt in het bijzonder de nadruk op hun nauwere banden met het sociale en economische weefsel van visserijgemeenschappen, hun hechtere band met het lokale milieu, de samenleving en hun belangrijke rol in de Europese cultuur en het Europese erfgoed. De erkenning van deze rol wordt als volgt ondersteund: i) preferentiële toegang tot EU-wateren tot twaalf zeemijl in de GVB-verordening; ii) financiële steun tot 100 % in het kader van het Europees Fonds voor maritieme zaken, visserij en aquacultuur (EFMZVA) ([8]); en iii) bepaalde afwijkingen in het kader van de controleverordening ([9]).

De toewijzing van vangstmogelijkheden door de lidstaten uit hoofde van artikel 17 kan de belangrijke rol van kleinschalige kustvisserij beter weerspiegelen, bijvoorbeeld door de toewijzingsmethoden af te stemmen op de specifieke behoeften die zijn vastgesteld in het nationale EFMZVA-programma, om kleinschalige vissers te helpen veerkracht op te bouwen.

4. WAT DE LIDSTATEN KUNNEN DOEN OM GOED BESTUUR TE VERBETEREN BIJ DE TOEWIJZING VAN VANGSTMOGELIJKHEDEN

A. Vertrouwen opbouwen op basis van transparantie en communicatie

Toewijzingsmethoden kunnen complex zijn en bepaalde belanghebbenden hebben de wens geuit de gebruikte methoden en de daaraan ten grondslag liggende criteria beter te begrijpen. Naast de wettelijke vereisten om de Commissie te informeren over de wijze waarop zij vangstmogelijkheden toewijzen aan de vaartuigen die hun vlag voeren, worden lidstaten derhalve verzocht hun informatie- en communicatie-instrumenten te versterken en **belanghebbenden proactief informatie te verstrekken** over de gebruikte methoden voor de toewijzing van vangstmogelijkheden (quota en inspanning) en de motivering daarvoor.

De Commissie benadrukt dat artikel 17 een potentieel instrument is om een antwoord te bieden op de opkomende uitdagingen waarmee de EU-visserij wordt geconfronteerd. Deze uitdagingen kunnen worden overwonnen door de dialoog te bevorderen en alle belanghebbenden actiever te betrekken bij de toewijzing van vangstmogelijkheden door de lidstaten.

B. Vertrouwen opbouwen op basis van billijkheid

De Commissie moedigt **de lidstaten aan verdere maatregelen te nemen om het volledige potentieel van artikel 17 te benutten om duurzame visserijpraktijken te bevorderen en kleinschalige en kustvissers te ondersteunen**.

([7]) Wetenschappelijk, Technisch en Economisch Comité voor de visserij (WTECV) — "The 2024 Annual Economic Report on the EU Fishing Fleet" (WTECV 24-03 en 24-07), PRELLEZO, R., SABATELLA, E.C., VIRTANEN, J., TARDY MARTORELL, M. en GUILLEN, J. editor(s), Bureau voor publicaties van de Europese Unie, Luxemburg, 2024, doi:10.2760/5037826, JRC139642. Chapter 2.7 EU Small-Scale Coastal Fleet (SSCF). Bladzijde 45 tot en met 60. https://publications.jrc.ec.europa.eu/repository/handle/JRC139642.

([8]) Verordening (EU) 2021/1139 van het Europees Parlement en de Raad van 7 juli 2021 tot oprichting van het Europees Fonds voor maritieme zaken, visserij en aquacultuur.

([9]) Verordening (EG) nr. 1224/2009 van de Raad van 20 november 2009 tot vaststelling van een controleregeling van de Unie die de naleving van de regels van het gemeenschappelijk visserijbeleid moet garanderen, gewijzigd bij Verordening (EU) 2023/2842 van het Europees Parlement en de Raad.

Ten eerste verzoekt de Commissie de lidstaten stil te staan bij de voorbeelden van criteria in artikel 17 en het effect van de toewijzing van vangstmogelijkheden aan: i) vaartuigen met een groter milieueffect dan andere vaartuigen die in hun vloot aanwezig zijn; ii) vaartuigen die zich in het verleden schuldig maakten aan niet-naleving; of iii) vaartuigen die traditionele activiteiten of gevestigde duurzame economische activiteiten verdringen.

Ten tweede moedigt de Commissie de lidstaten aan maatregelen te nemen ter ondersteuning van kleinschalige vissers en alle mogelijkheden te benutten uit hoofde van artikel 17 die de duurzaamheid van deze visserijen op lange termijn kunnen stimuleren, met name voor visserijen met een geringere milieu-impact.

C. **Vertrouwen opbouwen op basis van de nauwkeurigheid van de verstrekte informatie**

Het soort, de hoeveelheid en de volledigheid van de door de lidstaten verstrekte informatie verschillen sterk ([10]).

Daarom verzoekt de Commissie de lidstaten om haar, overeenkomstig artikel 16, lid 6, en de belanghebbenden, met het oog op transparantie en goed bestuur, in kennis te stellen van de toewijzingsmethoden en -criteria die **voor alle vangstmogelijkheden worden gebruikt**. Dit omvat quota en visserijinspanning in EU-wateren en de vangstmogelijkheden die aan de lidstaten worden toegekend in internationale wateren en via internationale overeenkomsten (zoals regionale organisaties voor visserijbeheer, partnerschapsovereenkomsten inzake duurzame visserij of andere soorten bilaterale of multilaterale overeenkomsten).

De Commissie roept de lidstaten op verslag uit te brengen over de toewijzingsmethode die zij hanteren, rekening houdend met de drie categorieën criteria als bedoeld in artikel 17, namelijk de **ecologische**, **sociale** en **economische criteria**.

Transparantie en communicatie met belanghebbenden — essentiële onderdelen van goed bestuur — zijn ook relevant voor vangstmogelijkheden waarvoor overdraagbare visserijconcessies (TFC's) gelden, ondanks het wegvallen van de verplichting om de Commissie te informeren, zoals bepaald in artikel 16, lid 6.

D. **Vertrouwen opbouwen op basis van de geschiktheid van de toewijzingsmethoden**

De Commissie moedigt de lidstaten aan om criteria te gebruiken voor de toewijzing van vangstmogelijkheden, overeenkomstig artikel 17 van de GVB-verordening, teneinde zich beter aan te passen aan opkomende uitdagingen. De **toewijzingsmethoden mogen het vermogen van de lidstaten om snel te reageren op onverwachte problemen**, niet ondermijnen.

De Commissie verzoekt de lidstaten toewijzingsmethoden te ontwikkelen met daarbij de mogelijkheid om onbenutte vangstmogelijkheden tijdig, transparant en actief opnieuw toe te wijzen.

De Commissie moedigt de lidstaten ook aan de toewijzingssystemen periodiek te herbeoordelen om ervoor te zorgen dat de **gebruikte methoden en criteria nog steeds relevant en aangepast zijn** aan de huidige behoeften van hun visserijsector.

5. **CONCLUSIE**

De Commissie heeft met de lidstaten, het WTECV en de belanghebbenden samengewerkt om een duidelijker beeld te krijgen van de gebruikte methoden voor de toewijzing van vangstmogelijkheden ([11]).

In het licht van dit proces verzoekt de Commissie de lidstaten verdere maatregelen te nemen om het volledige potentieel van artikel 17 te benutten om duurzame visserijpraktijken te bevorderen en kleinschalige en kustvissers te ondersteunen.

De Commissie moedigt de lidstaten aan stil te staan bij de belangrijkste problemen waarmee hun kleinschalige vissers te kampen hebben en op basis van artikel 17 steun en ruimte te bieden aan bepaalde vissersvaartuigen die toegang tot vangstmogelijkheden verdienen om hun bijdrage aan duurzame visserij en visserijgemeenschappen te behouden.

([10]) Zie bijvoorbeeld Wetenschappelijk, Technisch en Economisch Comité voor de visserij (WTECV) — "Social Data in Fisheries" (WTECV 23-17), Van Hoof, L., Goti, L., Tardy Martorell, M. en Guillen, J. editor (s), Bureau voor publicaties van de Europese Unie, Luxemburg, 2024, doi: 10.2760/982497, JRC136326. https://publications.jrc.ec.europa.eu/repository/handle/JRC136326.

([11]) Het meest recente gepubliceerde verslag waarnaar eerder werd verwezen: Wetenschappelijk Technisch en Economisch Comité voor de visserij (WTECV) — "Social Data in Fisheries" (WTECV 23-17).

Om het vertrouwen in het beleid te vergroten, moedigt de Commissie de lidstaten aan om de informatie die aan belanghebbenden wordt verstrekt over de wijze waarop de vangstmogelijkheden worden toegewezen, te verbeteren.

Als volgende stappen verzoekt de Commissie de lidstaten na te denken over de methoden en criteria die zij gebruiken om vangstmogelijkheden toe te wijzen. Zij moeten hierbij rekening houden met de noodzaak om duurzame visserijpraktijken te bevorderen, kleinschalige en kustvissers te ondersteunen en de communicatie en transparantie te verbeteren. Zij is bereid de lidstaten in dit verband bij te staan.

BIJLAGE

Vademecum over de toewijzing van de vangstmogelijkheden door de lidstaten (artikel 17 van de GVB-verordening)

Dit vademecum bevat aanvullende informatie die de lidstaten kan helpen bij de uitvoering en toepassing van artikel 17 van de GVB-verordening (hierna "artikel 17" genoemd).

Artikel 17 van de GVB-verordening

Criteria voor toewijzing van vangstmogelijkheden door de lidstaten

Bij de toewijzing van de hun ter beschikking staande vangstmogelijkheden, bedoeld in artikel 16, maken de lidstaten gebruik van transparante en objectieve criteria van onder meer ecologische, sociale en economische aard. De criteria kunnen onder meer betrekking hebben op de gevolgen van de visserij op het milieu, de naleving in het verleden, de bijdrage aan de lokale economie en vangstniveaus uit het verleden. De lidstaten trachten, binnen het kader van de hun toegewezen vangstmogelijkheden, te zorgen voor stimulansen voor vissersvaartuigen die zijn uitgerust met selectief vistuig of die gebruikmaken van minder milieubelastende visserijtechnieken, zoals een lager energieverbruik of minder schade aan de habitats.

GERAPPORTEERDE TOEWIJZINGSMETHODEN EN -CRITERIA DIE DOOR DE LIDSTATEN WORDEN GEBRUIKT

Sinds de vaststelling van de GVB-verordening van 2013 heeft de Commissie met de lidstaten samengewerkt om een volledig beeld te krijgen van de wijze waarop zij artikel 17 toepassen en uitvoeren.

In de mededeling van de Commissie van 2023 over de werking van de GVB-verordening ([1]) heeft de Commissie aangekondigd voornemens te zijn "besprekingen tussen de lidstaten en belanghebbenden op gang [te brengen] om een vademecum over de verdeling van de vangstmogelijkheden op te stellen met het oog op meer transparantie, de bevordering van duurzame visserijpraktijken in de hele EU en de ondersteuning van kleinschalige vissers en kustvissers".

In het Europees oceaanpact maakt de Commissie van de steun voor kleinschalige visserij een prioriteit en verbindt zij zich er opnieuw toe dit vademecum op te stellen om de transparantie te helpen verbeteren en duurzame visserij te bevorderen ([2]).

Dit vademecum bouwt voort op de volgende documenten en processen:

— de resolutie van het Europees Parlement van 7 juni 2022 over de uitvoering van artikel 17 van de verordening inzake het gemeenschappelijk visserijbeleid (2021/2168(INI)) ([3]);

— vier vragenlijsten ingevuld door de 22 kustlidstaten in 2016, 2020, 2022 en 2023;

([1]) "Het gemeenschappelijk visserijbeleid vandaag en morgen: een Visserij- en oceaanpact voor duurzaam, wetenschappelijk onderbouwd, innovatief en inclusief visserijbeheer", COM(2023) 103 final (als onderdeel van het bredere visserij- en oceaanpakket). https://eur-lex.europa.eu/legal-content/NL/TXT/?uri=CELEX:52023DC0103.

([2]) Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement, de Raad, het Europees Economisch en Sociaal Comité en het Comité van de Regio's — Het Europees oceaanpact. COM(2025) 281 final. Punt 3.1. Blz. 10. https://eur-lex.europa.eu/legal-content/NL/ALL/?uri=comnat:COM_2025_0281_FIN.

([3]) Verslag over de uitvoering van artikel 17 van de GVB-verordening (2021/2168(INI)) https://oeil.secure.europarl.europa.eu/oeil/en/procedure-file?reference=2021/2168(INI).

— drie verslagen van het Wetenschappelijk, Technisch en Economisch Comité voor de visserij (WTECV) (20-14 ([4]), 22-14 ([5]), 23-17) ([6]); en

— een specifieke raadpleging van belanghebbenden, gehouden van februari tot en met april 2024.

Uit de bovengenoemde documenten en raadplegingen is gebleken dat de Commissie richtsnoeren moet verstrekken over artikel 17 van de GVB-verordening en over de wijze waarop de lidstaten de Commissie informeren over de toewijzingsmethoden die zij gebruiken, zoals vereist in artikel 16, lid 6, van de GVB-verordening (hierna "artikel 16, lid 6" genoemd).

In de vier vragenlijsten die de Commissie heeft toegezonden in 2016, 2020, 2022 en 2023, werden de 22 kustlidstaten verzocht informatie te verstrekken over de methoden die zij gebruiken voor de toewijzing van vangstmogelijkheden op grond van artikel 16, gelezen in samenhang met artikel 17. De antwoorden op die vragenlijsten zijn beoordeeld door het WTECV. De informatie is aangevuld met één raadpleging van belanghebbenden, die plaatsvond van februari tot en met april 2024 ([7]).

Hoewel alle 22 kustlidstaten de vragenlijsten hebben beantwoord, varieerden het soort, de hoeveelheid en de volledigheid van de door hen verstrekte informatie sterk. In het algemeen bleek uit de antwoorden, samen met de verslagen van het WTECV, dat er verschillen zijn tussen de lidstaten in de manier waarop zij de vereisten van artikel 17 interpreteren.

Volgens het WTECV is er geen duidelijke trend in het gebruik van criteria door de lidstaten op basis van geografie, soort vangstmogelijkheden of vlootsegment. Het WTECV wees ook op de diversiteit van de toewijzingssystemen voor vangstmogelijkheden van de lidstaten en gaf aan dat geen twee lidstaten hetzelfde systeem gebruiken. Sommige lidstaten maken bijvoorbeeld alleen gebruik van overdraagbare visserijconcessies ([8]) (zoals individuele overdraagbare quota). Andere lidstaten passen dan weer een gemengd systeem toe met overdraagbare visserijconcessies en op criteria gebaseerde toewijzing. Sommige lidstaten meldden dat zij aanvullende sorteringscriteria toepassen op de overdraagbare visserijconcessies.

De antwoorden van bepaalde lidstaten bevatten onvoldoende details over de werking van de toewijzingsmethoden. Uit de verstrekte informatie bleek bijvoorbeeld niet altijd of dezelfde criteria en toewijzingsmethoden werden toegepast op alle soorten waarvoor een quotum bestond, of alleen op de verstrekte voorbeelden. Sommige lidstaten hebben evenmin de wijze beschreven waarop de ecologische, sociale en economische criteria zijn gewogen.

Slechts ongeveer de helft van de lidstaten meldde de toewijzing van vangstmogelijkheden op basis van precieze criteria. Uit de antwoorden op de vragenlijsten kunnen de volgende elementen worden afgeleid:

— het vaakst toegepaste criterium is de toewijzing op basis van historische vangsten;

— in veel toewijzingsmethoden worden een of meer criteria met betrekking tot de grootte van vaartuigen gehanteerd om vangstmogelijkheden toe te wijzen aan grootschalige en kleinschalige vloten;

([4]) Wetenschappelijk, Technisch en Economisch Comité voor de visserij (WTECV) — "Social dimension of the CFP" (WTECV-20-14), Doering, R., Fitzpatrick, M. en Guillen Garcia, J. editor(s), EUR 28359 EN, Bureau voor publicaties van de Europese Unie, Luxemburg, 2020, ISBN 978-92-76-27169-7, doi: 10.2760/255978, JRC123058. https://publications.jrc.ec.europa.eu/repository/handle/JRC123058.

([5]) Wetenschappelijk, Technisch en Economisch Comité voor de visserij (WTECV) — "Social Data in Fisheries — update of the national profiles" (WTECV-22-14), Goti, L., Van Hoof, L., Virtanen, J. en Guillen Garcia, J. editor(s), Bureau voor publicaties van de Europese Unie, Luxemburg, 2023, doi: 10.2760/31328, JRC133702. https://publications.jrc.ec.europa.eu/repository/handle/JRC133702.

([6]) Wetenschappelijk, Technisch en Economisch Comité voor de visserij (WTECV) — "Social Data in Fisheries" (WTECV 23-17), Van Hoof, L., Goti, L., Tardy Martorell, M. en Guillen, J. editor(s), Bureau voor publicaties van de Europese Unie, Luxemburg, 2024, doi: 10.2760/982497, JRC136326. https://publications.jrc.ec.europa.eu/repository/handle/JRC136326.

([7]) DG MARE heeft in februari 2024 een brief gestuurd naar adviesraden, autoriteiten van de lidstaten, sociale partners en ngo's met het verzoek hun mening te geven over de door het WTECV uitgevoerde analyse van het antwoord van de lidstaten op de methode voor de toewijzing van vangstmogelijkheden op nationaal niveau. De Commissie heeft in totaal 25 antwoorden ontvangen.

([8]) Zoals gedefinieerd in artikel 4, lid 23, van de GVB-verordening 1380/2013 betekent "overdraagbare visserijconcessies" intrekbare gebruikersrechten op een specifiek deel van de vangstmogelijkheden die aan een lidstaat zijn toegewezen of zijn vastgesteld in een door een lidstaat overeenkomstig artikel 19 van Verordening (EG) nr. 1967/2006 van de Raad (1) aangenomen beheersplan, die de houder mag overdragen.

— de meeste gerapporteerde methoden omvatten de toewijzing van vangstmogelijkheden op basis van quota. Er worden slechts beperktere details verstrekt over de methoden die worden gebruikt voor de toewijzing van vangstmogelijkheden op basis van de visserij-inspanning;

— bepaalde lidstaten gaven aan dat de toegepaste specifieke criteria afhangen van het gebruikte vlootsegment, de soort en/of gebruikte visserijtechnieken (bv. Griekenland, Ierland, Kroatië en Zweden);

— ecologische criteria worden gebruikt om visserijpraktijken te stimuleren en onvermijdelijke interacties zoals onvermijdelijke bijvangsten in gemengde visserijen te compenseren. Er worden bijvoorbeeld quota toegewezen:

  — volgens specifiek vistuig (bv. Denemarken, Frankrijk, Griekenland, Ierland, Malta en Zweden);

  — voor vaartuigen die gebruikmaken van actieve akoestische apparatuur om soorten zoals walvisachtigen af te schrikken van vistuig (bv. Bulgarije);

  — voor onvermijdelijke bijvangsten (bv. Kroatië, Cyprus, Denemarken, Griekenland, Malta en Spanje);

— sociale criteria worden gebruikt om quota toe te wijzen aan:

  — jongere vissers (bv. Bulgarije, Denemarken en Griekenland);

  — nieuwkomers in de visserijsector (bv. Duitsland en Malta);

  — vissers met afhankelijke personen en/of personen met een handicap (bv. Griekenland);

— economische criteria worden gebruikt (bv. door Frankrijk, Duitsland en Ierland), met name om in te spelen op marktomstandigheden (bv. vraag) en quotagebruik (bv. Bulgarije en Roemenië). Voorbeelden hiervan zijn:

  — bijdrage van de visserij aan de nationale/lokale economie (bv. Portugal, Duitsland en Griekenland); en

  — vloten die specifiek vistuig gebruiken en volledig afhankelijk zijn van bepaalde soorten (bv. Frankrijk, Portugal en Spanje).

Meer details over de door de lidstaten gerapporteerde methoden en criteria zijn te vinden in het WTECV-verslag 23-17.

BEGELEIDE TOEPASSING VAN ARTIKEL 17

In dit punt worden de belangrijkste kwesties in verband met de uitvoering van artikel 17 opgesomd die tijdens de specifieke raadpleging van februari tot en met april 2024 zijn gemeld door belanghebbenden en door het WTECV in zijn analyse van de antwoorden van de 22 kustlidstaten op de vragenlijsten van 2016, 2020, 2022 en 2023.

Vangstmogelijkheden

In het verslag 23-17 van het WTECV werd opgemerkt dat de door de lidstaten gekozen definitie van vangstmogelijkheden samenvalt met de meest restrictieve definitie, die alleen totaal toegestane vangsten (Total Allowable Catches — TAC's) omvat ([9]). Er zij echter op gewezen dat de term "vangstmogelijkheden" een ruimere definitie omvat, zoals bepaald in artikel 4, lid 32, van de controleverordening ([10]):

"vangstmogelijkheid": een gekwantificeerd legaal recht om te vissen, in termen van vangsten en/of visserij-inspanning

([9]) Punt 4.1, WTECV-verslag 23-17. Blz. 68. https://publications.jrc.ec.europa.eu/repository/handle/JRC136326.

([10]) Verordening (EG) nr. 1224/2009 van de Raad van 20 november 2009 tot vaststelling van een controleregeling van de Unie die de naleving van de regels van het gemeenschappelijk visserijbeleid moet garanderen, gewijzigd bij Verordening (EU) 2023/2842 van het Europees Parlement en de Raad.

Goede praktijk 1: het gebruik van transparante en objectieve criteria wordt **toegepast op alle vangstmogelijkheden**, ongeacht of deze op quota of visserij-inspanning zijn gebaseerd, en in EU-wateren en niet-EU-wateren, en wordt aan de Commissie **gemeld**.

Transparante criteria

Het vereiste van transparante criteria houdt verband met het rechtszekerheidsbeginsel, wat betekent dat wanneer een criterium in een wettelijke bepaling (of een bekendgemaakte bestuursrechtelijke handeling) is opgenomen, het als transparant moet worden beschouwd ([11]).

Sommige lidstaten zijn van mening dat zij voldoen aan de eis om transparante criteria te hanteren doordat zij alle gerelateerde informatie openbaar maken. Andere lidstaten beschikken over een informatiesysteem dat verslag uitbrengt aan belanghebbenden of dat op verzoek beschikbaar is. In de analyse van het WTECV over de antwoorden van de lidstaten wordt ook gewezen op moeilijkheden bij de beoordeling van transparantie als gevolg van onder meer het ontbreken van een basisscenario ([12]).

Er is aangevoerd dat uit hoofde van artikel 17 weliswaar is vereist dat de gebruikte criteria transparant zijn, maar dat de autoriteiten niet verplicht zijn om alle toewijzingsgegevens openbaar te maken.

Zoals echter vermeld in de mededeling van 2023 over de werking van het GVB, "[vergt] deugdelijk bestuur […] ook meer transparantie" en "[moeten] de belanghebbenden […] duidelijke informatie krijgen over de wijze waarop de lidstaten de vangstmogelijkheden toewijzen en de vlootcapaciteit op nationaal niveau beheren".

Goede praktijk 2: de **informatie** over de methoden en criteria die worden gebruikt voor de toewijzing van vangstmogelijkheden op het niveau van de lidstaten, wordt **proactief aan alle belanghebbenden verstrekt**.

Objectieve criteria

Het vereiste om objectieve criteria te gebruiken, houdt verband met de capaciteit om de gegevens die worden gebruikt om de criteria vast te stellen, te verifiëren en te meten ([13]).

De meeste gerapporteerde criteria (bv. historische vangsten, type vistuig of grootte van het vaartuig) worden geacht aan dit vereiste te voldoen.

Naar een gemeenschappelijke interpretatie van het begrip "criteria van onder meer ecologische, sociale en economische aard"

De GVB-verordening bevat geen geharmoniseerde criteria van ecologische, sociale en economische aard. Het tweede deel van artikel 17 bevat slechts een niet-uitputtende lijst van voorbeelden van criteria die kunnen worden gebruikt ([14]). Het WTECV vindt dit een uitdaging. De lidstaten wordt immers een beoordelingsmarge gelaten bij het kiezen en ontwerpen van toewijzingsmethoden, zodat zij deze kunnen aanpassen aan hun specifieke behoeften.

([11]) Arrest van 12 juli 2018, Spika e.a., C-540/16, EU:C:2018:565, punten 29-31.
([12]) Punt 4.1, WTECV-verslag 23-17. Blz. 67. https://publications.jrc.ec.europa.eu/repository/handle/JRC136326.
([13]) Arrest van 12 juli 2018, Spika e.a., C-540/16, EU:C:2018:565, punt 30: "Dit criterium wordt uitdrukkelijk genoemd in artikel 17 van verordening nr. 1380/2013 in de opsomming van de criteria die de lidstaten voor de toewijzing van de aan hen toegewezen vangstmogelijkheden kunnen kiezen. Bovendien maakt dit criterium deel uit van een wettelijke bepaling, te weten artikel 171 van de wet inzake de visserij, dat verwijst naar het historisch aandeel van de betrokken marktdeelnemers en zo gebaseerd is op objectieve en meetbare gegevens die de bevoegde autoriteiten kunnen verifiëren."
([14]) "De criteria kunnen onder meer betrekking hebben op de gevolgen van de visserij op het milieu, de naleving in het verleden, de bijdrage aan de lokale economie en vangstniveaus uit het verleden." (artikel 17 van de GVB-verordening).

Uit de door het WTECV verzamelde en geanalyseerde informatie blijkt dat er aanzienlijke verschillen bestaan in het gebruik door de lidstaten van criteria van onder meer ecologische, sociale en economische aard. Hoewel de gerapporteerde toewijzingsmethoden op deze drie gebieden criteria bevatten, is het niet altijd duidelijk of de criteria gelijkmatig zijn toegepast op alle bestanden. Het is ook onduidelijk welke weging aan elk van deze criteria is toegekend, dan wel of criteria van meer dan één type in elke gerapporteerde toewijzingsmethode zijn gecombineerd. Bovendien kan één criterium bijdragen tot meer dan één categorie en is de motivering voor de selectie van die criteria niet altijd duidelijk.

Enkele voorbeelden van gerapporteerde criteria die door de lidstaten worden gebruikt, worden in Overzicht 1 uiteengezet.

Overzicht 1. Niet-uitputtende lijst van criteria die de lidstaten hebben gerapporteerd bij de toewijzing van vangstmogelijkheden aan vaartuigen die hun vlag voeren.

a. Ecologisch
   - i. gebruik van selectief vistuig
   - ii. gebruik van minder milieubelastende visserijtechnieken
   - iii. lager energieverbruik
   - iv. minder schade aan habitats

b. Sociaal
   - i. aantal bemanningsleden
   - ii. nieuwe reders of jonge vissers
   - iii. bemanning met een arbeidsovereenkomst en jonge vissers
   - iv. kleinschalige vissers
   - v. vaartuigen die uitsluitend regionaal vissen
   - vi. vaartuigen die investeren in de opleiding van de bemanning

c. Economisch
   - i. levensvatbaarheid of haalbaarheid
   - ii. bijdrage aan de lokale economie
   - iii. vangstniveau uit het verleden
   - iv. naleving in het verleden

Het is mogelijk bepaalde criteria in één of meer categorieën op te nemen. Dit is geen uitputtende lijst van voorbeelden en kan niet worden beschouwd als een specifieke aanbeveling, goede praktijk of goedkeuring van dergelijke criteria door de Commissie. Wat in een bepaalde context als positief wordt beschouwd, zou in andere situaties immers contraproductief kunnen zijn. Zoals eerder vermeld, zijn het de lidstaten zelf die het best in staat zijn te beslissen welke aanpak het meest geschikt is om aan artikel 17 te voldoen.

Op grond van artikel 17 moeten de lidstaten de vangstmogelijkheden op zodanige wijze over hun vaartuigen verdelen dat ecologische, economische en sociale duurzaamheid op lange termijn voorop staat.

Artikel 17 geeft de lidstaten een discretionaire bevoegdheid bij de toepassing van de criteria: zo kunnen zij voor elke categorie meer (of minder) criteria kiezen, zoals in het voorbeeld in Overzicht 1.

Goede praktijk 3: de aan de Commissie gerapporteerde en aan de belanghebbenden verstrekte **informatie weerspiegelt alle drie soorten criteria** bedoeld in artikel 17, d.w.z. ecologische, sociale en economische criteria.

ANDERE OVERWEGINGEN VOOR DE TOEPASSING VAN ARTIKEL 17

In dit punt worden andere kwesties opgesomd die naar voren zijn gekomen uit de specifieke raadpleging van belanghebbenden, de antwoorden van de lidstaten op de vragenlijsten en de analyse van het WTECV.

Om duidelijkheid en richtsnoeren te verschaffen, is dit punt gestructureerd als antwoord op de punten van zorg die in deze verschillende interacties naar voren zijn gebracht.

Punt van zorg: "Artikel 17 heeft alleen betrekking op de toewijzing van quota in EU-wateren door de lidstaten."

De artikelen 16 en 17 verwijzen naar vangstmogelijkheden die, zoals eerder beschreven, **zowel quota als visserij-inspanning omvatten**. Het artikel is **niet beperkt tot** vangstmogelijkheden die uitsluitend in **EU-wateren** aan de lidstaten zijn toegewezen, maar is ook van toepassing op niet-EU-wateren (internationale wateren en wateren van derde landen).

Punt van zorg: "Artikel 17 is alleen van toepassing op de toewijzing van nieuwe vangstmogelijkheden. De in mijn lidstaat gebruikte toewijzingssystemen zijn lang voor de opneming van artikel 17 in de GVB-verordening vastgesteld. Deze zijn het resultaat van complexe en langdurige discussies en consensus met verschillende vlootsegmenten. Het veranderen ervan zou een complex en langdurig proces zijn dat gevolgen heeft voor de reeds bestaande bedrijfsmodellen."

De vereisten van artikel 17 zijn van toepassing op de door de lidstaten vastgestelde toewijzingsmethoden. Zij verplichten de lidstaten niet om methoden te wijzigen voor zover zij reeds transparante en objectieve criteria van onder meer ecologische, sociale en economische aard gebruiken.

De Commissie erkent de inspanningen die sommige lidstaten hebben gemeld om de dialoog te bevorderen en een consensus te bereiken tussen de verschillende vlootsegmenten bij de toewijzing van vangstmogelijkheden. De Commissie is zich ook bewust van het belang van stabiliteit en rechtszekerheid voor vissers. Voor de uitdagingen waarmee de visserij in de EU wordt geconfronteerd, zijn echter systemen vereist die zich kunnen aanpassen. Methoden die tientallen jaren geleden doeltreffend waren, zijn wellicht niet langer de meest geschikte methoden om nieuwe uitdagingen aan te pakken.

Goede praktijk 4: de door de lidstaten gebruikte methoden en criteria voor de toewijzing van vangstmogelijkheden worden **periodiek herzien om de relevantie ervan te waarborgen**.

Punt van zorg: "Artikel 17 heeft geen betrekking op de toewijzing van vangstmogelijkheden in het kader van een systeem van overdraagbare visserijconcessies (TFC's)."

De in artikel 16, lid 6, vastgestelde verplichting om de Commissie in kennis te stellen van de toewijzingsmethoden voor vangstmogelijkheden die de lidstaten gebruiken om vangstmogelijkheden toe te wijzen aan vaartuigen die hun vlag voeren, heeft geen betrekking op de vangstmogelijkheden die onder een systeem van overdraagbare visserijconcessies vallen.

Tegelijkertijd doet dit niets af aan de verplichting voor de lidstaten om vangstmogelijkheden toe te wijzen in overeenstemming met de bredere doelstellingen van het GVB.

Goede praktijk 5: verbeteringen op het gebied van transparantie en communicatie worden **ook overwogen voor vangstmogelijkheden waarvoor overdraagbare visserijconcessies gelden**.

In het WTECV-verslag 23-17 ([15]) werd opgemerkt dat lidstaten met individuele overdraagbare quota ("ITQ") geen relevante wijzigingen in hun bestaande structuren hebben aangebracht. Het WTECV was van mening dat de kwestie van TFC/ITQ beter kan worden aangepakt door primaire en secundaire toewijzingen te scheiden ([16]), waarbij normaliter meer informatie over de primaire toewijzing kan worden verstrekt.

([15]) WTECV-verslag 23-17: https://publications.jrc.ec.europa.eu/repository/handle/JRC136326.

([16]) Uit WTECV-verslag 23-17: Primaire toewijzing: toewijzing namens de lidstaat aan producentenorganisaties, bedrijven of personen. Secundaire toewijzing: toewijzing door de quotumhouder, bv. producentenorganisatie, aan haar leden, met inbegrip van uitwisselingen.

Punt van zorg: "De huidige door de lidstaten gebruikte toewijzingssystemen bieden geen ruimte voor flexibiliteit en snelle reacties om ervoor te zorgen dat de beschikbare vangstmogelijkheden optimaal worden benut."

Er zijn tal van voorbeelden van methoden die de lidstaten gebruiken — waaronder systemen met TFC's/ITQ's — om vangstmogelijkheden toe te wijzen aan vlootsegmenten, regio's, producentenorganisaties, bedrijven of vaartuigen, die vergelijkbaar zijn met een binnenlandse relatieve stabiliteitssleutel. Zelfs wanneer ruiltransacties mogelijk zijn, worden zij mogelijkerwijs niet aangeboden of aanvaard vanwege concurrentie-overwegingen tussen exploitanten.

Wanneer bijvoorbeeld quota worden toegewezen per vlootsegment en een bepaald segment meerdere quota heeft voor verschillende bestanden, kan het segment besluiten om op de meest rendabele bestanden te vissen en niet te vissen op minder rendabele bestanden, zonder de quota over te hevelen naar andere vlootsegmenten.

De autoriteiten van de lidstaten hebben mogelijk beperkte capaciteit om de ongebruikte quota te hergebruiken als de toewijzingssystemen dergelijke situaties niet eerder in aanmerking hebben genomen (bijvoorbeeld door quotareserves vast te stellen). In een vergelijkbaar voorbeeld kunnen marktdeelnemers in het kader van het ITQ-systeem om verschillende redenen besluiten om quota onbevist te laten en zou elk extern besluit rechtstreekse gevolgen hebben voor het bedrijf en — hoogstwaarschijnlijk — tot nationale interne geschillen leiden.

Onbenutte vangstmogelijkheden kunnen de positie van de EU bij internationale onderhandelingen ondermijnen, en kunnen in het algemeen leiden tot een sociaal probleem van oneerlijke verdeling van een gemeenschappelijke natuurlijke hulpbron.

Goede praktijk 6: bij toewijzingsmethoden **wordt rekening gehouden met de mogelijkheid om ongebruikte vangstmogelijkheden opnieuw toe te wijzen** op transparante, tijdige en actieve wijze.

Punt van zorg: "Overeenkomstig artikel 17 moet de Commissie ervoor zorgen dat de lidstaten voorrang geven aan bepaalde criteria boven andere."

De lidstaten meldden niet evenzeer de aanwezigheid van ecologische, sociale en economische criteria voor alle toewijzingsmethoden. Dit betekent dat de prioriteit die aan een van deze methoden werd gegeven, niet altijd duidelijk was.

De Commissie erkent dat het de bevoegdheid van de lidstaten is om de respectieve wegingsfactoren vast te stellen voor de ecologische, sociale en economische criteria die zij kiezen.

De Commissie analyseert of de gerapporteerde methoden bijdragen tot de ecologische, economische en sociale duurzaamheid op lange termijn, zoals vastgelegd in de GVB-verordening.

Goede praktijk 7: de toewijzing van vangstmogelijkheden is gebaseerd op een methodologie met **een combinatie** van ecologische, sociale en economische criteria.

Punt van zorg: "In artikel 17 worden de volgende criteria opgesomd: de gevolgen van de visserij op het milieu, de naleving in het verleden, de bijdrage aan de lokale economie en vangstniveaus uit het verleden. Derhalve moet bij toewijzingssystemen voldoende rekening worden gehouden met deze criteria."

In artikel 17 wordt bepaald dat "de criteria […] onder meer betrekking [kunnen] hebben op de gevolgen van de visserij op het milieu, de naleving in het verleden, de bijdrage aan de lokale economie en vangstniveaus uit het verleden." Het gebruik van de bewoording "kunnen onder meer betrekking hebben" betekent dat deze criteria moeten worden geïnterpreteerd als een niet-exhaustieve opsomming, maar dit betekent niet dat zij altijd aanwezig moeten zijn.

Bovendien moeten de lidstaten op grond van artikel 17 bij de toewijzing van de hun ter beschikking staande vangstmogelijkheden alles in het werk stellen om selectiviteit te stimuleren en de milieueffecten te verminderen ([17]).

([17]) "De lidstaten trachten […] te zorgen voor stimulansen voor vissersvaartuigen die zijn uitgerust met selectief vistuig of die gebruik maken van minder milieubelastende visserijtechnieken, zoals een lager energieverbruik of minder schade aan de habitats".

De Commissie verzoekt de lidstaten stil te staan bij de voorbeelden in artikel 17 en bij het effect van de toewijzing van vangstmogelijkheden aan: i) vaartuigen met een groter milieueffect dan andere vaartuigen die in hun vloot aanwezig zijn; ii) vaartuigen die zich in het verleden schuldig maakten aan niet-naleving; of iii) vaartuigen die traditionele activiteiten of gevestigde duurzame economische activiteiten zullen verdringen.

Goede praktijk 8: de toewijzing van vangstmogelijkheden **stimuleert duurzame visserijpraktijken** en stimuleert **de aanpassing aan grote uitdagingen**.

HET MEEDELEN VAN TOEWIJZINGSMETHODEN AAN DE COMMISSIE

Op grond van artikel 16, lid 6, van de GVB-verordening moeten de lidstaten de Commissie in kennis stellen van de methoden die zij gebruiken om hun vangstmogelijkheden toe te wijzen aan vaartuigen die hun vlag voeren.

Uit de praktijk is gebleken dat de lidstaten de Commissie op verschillende manieren, met uiteenlopende frequenties en volledigheid, op de hoogte hebben gebracht. Derhalve is het soms moeilijk om een duidelijk beeld te krijgen van de huidige toewijzing van vangstmogelijkheden voor bepaalde bestanden, vloten en regio's.

Ter verbetering van deze situatie verzoekt de Commissie de lidstaten om, wanneer zij de Commissie in kennis stellen van de methoden en criteria die worden gebruikt voor de toewijzing van de vangstmogelijkheden, onderstaande informatie op te nemen in Overzicht 2.

Overzicht 2: Informatie die moet worden opgenomen wanneer de Commissie in kennis wordt gesteld van de methoden en criteria die worden gebruikt voor de toewijzing van vangstmogelijkheden:

— de vorm van de vangstmogelijkheden, of het nu gaat om kwantificering van de totaal toegestane vangsten (TAC's), quota en beperkingen van de visserij-inspanning;

— de criteria voor de toewijzing van die mogelijkheden, waaronder ten minste één ecologisch criterium, één sociaal criterium en één economisch criterium;

— de wijze waarop de criteria worden gewogen, met inbegrip van het bestaan van eventuele stimulansen, zoals aangemoedigd in artikel 17;

— de instrumenten die worden gebruikt om transparantie te waarborgen, met inbegrip van de betrokkenheid van belanghebbenden bij de vaststelling van toewijzingsmethoden en de mededeling van de resultaten aan het grote publiek.